

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Ivety Postulkové v právní věci žalobce: **R. M.**, nar. XXX, státní příslušnost XXX, zastoupen JUDr. Petrem Adámkem, advokátem, se sídlem Praha 3, Táboritská 1000/23, adresa pro doručování, Praha 3, Jeseniova 837/10, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2016, č. j. MV-175017-3/SO/sen-2015,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se u Městského soudu v Praze domáhal žalobou zrušení rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „žalovaný“ nebo „odvolací orgán“) blíže označeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 15. 9. 2015, č. j. OAM-1991-5/ZR-2015, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Rozhodnutím orgánu prvního stupně byla žalobci podle § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 46 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zrušena platnost povolení k dlouhodobému pobytu a stanovena povinnost vycestovat z území České republiky, z důvodu pravomocného odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. Žalovaný odvolání zamítl a rozhodnutí potvrdil.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve odvolací orgán konstatoval skutečnosti vyplývající ze spisového materiálu, a sice, že dne 28. 4. 2015 byl Obvodním soudem pro Prahu 2 vydán trestní příkaz pod č. j. 9 T 93/2015, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání úmyslného trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník a pravomocně odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 3 měsíců, kdy se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu 18 měsíců. Zároveň byl žalobci uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel v trvání 2 let. Na základě této skutečnosti zahájil prvostupňový orgán s účastníkem řízení (nyní žalobcem, pozn. soudu) správní řízení, které vyústilo ve vydání rozhodnutí ze dne 15. 9. 2015, č. j. OAM-1991-5/ZR-2015, proti kterému podal účastník řízení dne 6. 10. 2015 odvolání.

Námitkami obsaženými v odvolání se odvolací orgán zabýval na str. 3 až 6 rozhodnutí, konkrétně k námitce, že nebyly splněny hmotněprávní předpoklady aplikace § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, že nebyl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce převyšující 3 roky, odvolací orgán konstatoval, že tato podmínka musela být splněna za předchozí účinnosti zákona. K námitce, že účastník řízení nevidí souvislost mezi použitím § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a rozhodnutím zrušit platnost povolení k dlouhodobému pobytu, odvolací orgán konstatoval, že samotná aplikace § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je v tomto případě nedostačující, neboť se vztahuje na zrušení platnosti víza k pobytu na 90 dnů, proto v případě povolení k dlouhodobému pobytu je možné jej použít v souvislosti s § 46 odst. 1 zákona. Závěrem odvolací orgán ve vztahu k námitce přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce uvedl, že v případě postupu dle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců není povinen, ani oprávněn posuzovat dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.

Proti tomuto rozhodnutí směřuje podaná žaloba.

V podané žalobě kromě popisu průběhu správního řízení uvádí žalobce toliko jedinou námitku ve vztahu k napadenému rozhodnutí, a sice namítá, že zrušení dlouhodobého pobytu je nepřiměřeným opatřením s ohledem na jeho osobní poměry a rodinné vazby a právě s ohledem na uvedené je dle žalobce rozhodnutí nesprávné. Žalobce se domáhá zrušení obou rozhodnutí a ponechání povolení k dlouhodobému pobytu udělenému do 27. 5. 2016 v platnosti.

Žalovaný v písemném vyjádření navrhl žalobu zamítnout a k obsahu žaloby odkázal na žalobou napadené rozhodnutí, ve kterém se vypořádal se všemi námitkami žalobce.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný po řádném poučení soudem ve stanovené lhůtě dvou týdnů svůj nesouhlas s takovým projednáním věci nevyjádřili (§ 51 s. ř. s.).

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

V daném případě soud nejprve konstatuje, že ze správního spisu vyplývá jednak, že dne 28. 4. 2015 byl Obvodním soudem pro Prahu 2 vydán trestní příkaz pod č. j. 9 T 93/2015, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání úmyslného trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku a pravomocně odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 3 měsíců a jednak, že v důsledku této skutečnosti byla žalobci podle § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců rozhodnutím prvostupňového orgánu zrušena platnost povolení k dlouhodobému pobytu.

S ohledem na znění ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců (dle něhož *Ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec (a) byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu*) a ustanovení § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, věta první (dle něhož *[p]ro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § [...] 37 [...] vztahující se na dlouhodobé vízum.*) v rozhodné době, lze učinit závěr, že rozhodnutí o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu bylo učiněno v souladu s uvedenými ustanoveními zákona o pobytu cizinců.

K žalobní námitce, že zrušení povolení k dlouhodobému pobytu je v daném případě nepřiměřeným opatřením s ohledem na žalobcovy osobní poměry a rodinné vazby, uvádí soud následující:

Předně soud vzhledem k zásadě dispozitivnosti soudního řízení správního poukazuje na skutečnost, že soud není povinen zkoumat, zda byly rozhodnutím správního orgánu ohroženy zájmy účastníka řízení. Prokázání takových skutečností je zcela v dispozici žalobce. Ze soudního ani ze správního spisu nevyplývá, že by žalobce předložil konkrétní důkazy podporující jeho tvrzení, že jsou rozhodnutím prvostupňového orgánu jeho osobní poměry a rodinné vazby ohroženy. Soud není povinen na základě vágních formulací žalobních důvodů podpůrné argumenty dohledávat ve spisech či v zaslaných dokumentech. Opačný postup by porušoval popsanou dispoziční zásadu a zasahoval by do rovného postavení účastníků řízení (§ 36 odst. 1 s. ř. s.).

Soud tedy v míře obecnosti korespondující žalobcovu poukazu na tvrzení, že rozhodnutí prvostupňového orgánu je nepřiměřeným opatřením s ohledem na jeho osobní poměry a rodinné vazby odkazuje na str. 3 až 6 rozhodnutí odvolacího orgánu, kde se námitkou tohoto obsahu správní orgán zabýval, když uvedl, že v případě postupu dle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců není povinen, ani oprávněn posuzovat dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.

Soud dále dodává, že platnost povolení k dlouhodobému pobytu byla zrušena podle § 37 odst.

1 písm. a) ve spojení s ust. § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Ustanovení § 37 stanovuje důvody pro zrušení platnosti víza nad 90 dnů. Je-li naplněn některý z důvodů uvedených v § 37 odst. 1 tohoto zákona, předmětné vízum se zruší bez dalšího. Naproti tomu je-li naplněn některý z důvodů uvedených v § 37 odst. 2 uvedeného zákona, vízum se zruší za podmínky, že důsledky rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza, přičemž při posuzování přiměřenosti se přihlíží zejména k dopadům do soukromého a rodinného života cizince (k tomu dále srov. § 174a zákona o pobytu cizinců). Z uvedeného plyne, že správní orgány neměly v přezkoumávaném případě povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do života

žalobce. K ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců je třeba uvést, že upravuje kritéria, jejichž prizmatem se posuzuje přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Toto ustanovení však samo nestanoví případy, kdy se uplatní. Jednotlivé případy, kdy se posuzuje přiměřenost dopadů rozhodnutí, upravují ustanovení zákona o pobytu cizinců zabývající se konkrétními druhy pobytových oprávnění a typovými situacemi, které u jednotlivých druhů pobytových oprávnění mohou nastat. V nyní rozhodované věci správní orgány postupovaly podle § 37 odst. 1 citovaného zákona, přičemž toto ustanovení neobsahuje požadavek na posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí. Lze proto uzavřít, že v tomto směru tedy správní orgány nepochybily.

Soud tedy shrnuje, že žalovaný se v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí dostatečně vypořádal s námitkou, na níž žalobce poukazuje a jeho rozhodnutí soud shledal věcně správným.

Výše uvedené posouzení učinil soud v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, na níž již správně v napadeném rozhodnutí poukázal i žalovaný (např. rozsudek ze dne 9. 10. 2013, č.j. 1 As 85/2013-51, ze dne 27. 11. 2014, 7 Azs 204/2014-35).

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný správní orgán, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 5. října 2017

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

za správnost vyhotovení: H., DiS.